49e jaar. — Nr 75. Zaterdag, 28 Juni 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 28 JUNI 1902.

VAN ALLES WAT.

Met rasse schreden naderen de heerlijke dagen waarop onze helden van 1302 zullen herdacht en gevierd worden.

Velen reeds voelen hun hert beviger kloppen en hun bloed driftiger door de aderen vloeien bij de gedachten die schitterende feesten te mogen bijwonen.

Op die vaderlandsche plechtigheid zal gansch België tegenwoordig zijn en iedereen zal er aan houden zijne hulde te komen brengen aan die mannen, die zoo kloek, ja zelfs ten koste van hun bloed, hun recht verdedigd, onze vrijheid gered en voor goed gegrondvest hebben.

Ons volk zal daar komen leeren dat het niet alleenlijk de uitgestrektheid der grenzen is die een volk groot maakt.

Een klein volk is groot door de ontwikkeling van verstand, door de vindingrijkheid van zijn brein, door de macht van zijn vernuft. Een klein volk is groot door zijnen moed en zijne krachtdadigheid, door zijne vooruitstrevendheid, door zijnen aanvangs- en doordrijvingszin, door zijn initiatief, door zijn durven, door zijne overheid op handels- en nijverheidsgebied. Een klein volk is groot door zijne hoogschatting van uitmuntendheid in kunst en letteren, door achting en eerbied voor zich zelf, door liefde voor zijn eigen en alles wat hem eigen en heilig is, want de liefde is sterk, staat pal en wijkt voor niets achteruit.

Daardoor en daarom waren onze Vaderen groot. Dit zal ons volk verstaan, 't zal fier zijn over dit roemrijk verleden, 't zal begrijpen dat het zijn eigen zelven niet meer moet misprijzen maar zich integendeel naar weerde schatten ; ons volk zal herleven dien dag en gevoelen dat het nog krachten genoeg bezit om overtreffelijk en, ja, schitterend zijnen stand te houden te midden der andere landen.

Dit moet de uitslag en de vrucht zijn der Groeninghefeesten.

⁂

De oude liberalen van Verviers hebben een manifest tot hunne politieke vrienden gericht, waarin zij zeggen geene nieuwe partij te willen stichten, doch van oordeel zijn dat *het liberalism zich onthouden moet van alle samengaan met het socialism*, en zich, boven alles, *moet steunen op mannen van orde, die vijandig zijn aan alle geweldige of sectarische overdrijvingen.*

Alleen op die manier, zeggen zij, zullen die liberalen tot het liberalism terugkeeren, die er van verwijderd werden, door de toegevingen, aan het socialism *uit blind anticlericalism* gedaan.

De *Etoile* keurt dit manifest volkomen goed.

⁂

De socialistische bazen met hun hoog woord over hunne genegenheid voor den armen werkman, geven weer eens een schoon staaltje van hunne werkmansliefde. Zij kunnen den armen werkman wel opstoken tot werkstaking en tot moorden, verwoesten en branden, maar den werkman helpen dat is eene andere zaak.

Wat gebeurt er nu weer te Leuven met het proces over de onlusten ?

Hoeveel verdedigers komen er nu voor de beschuldigden pleiten ?

Wanneer de slachtoffers begraven werden, zag men de groote mannen als Anseele, Vandervelde, enz., defileeren als kiespropaganda, maar wie komt er nu eens over naar Leuven van die mannen ?

Daar is niets mede te verdienen, zeggen die groote avocaten en men zendt er eenen waal, die bijna niets verstaat, en dus ook niets kan komen verrichten !

Zoo kult men Frederik of den armen werkman die voor de kopstukken in 't vuur loopt !

⁂

De liberale CHRONIQUE herhaalt nog eens dat de katholieken, met eigen geld, allerhande nuttige werken en instellingen stichten voor arbeiders en landbouwers, terwijl de liberalen zich wel vrijgevig toonen in woorden en beloften, maar niet meer hooren als er spraak is van daden en geldelijke opofferingen.

Wat God bewaart, is wel bewaard.

In den droeven tijd der Fransche Revolutie werden ook de Kapucienen van het klooster te Meenen genoodzaakt te vluchten. De paters liepen het land af, van de eene hoeve naar de andere, om er zoo in het geheim mis te lezen in eene schuur, kamer of onder eenen boom, als om zieken en stervenden bij te staan en de heilige Sacramenten aan de geloovigen toe te dienen. Een hunner had zijn verblijf gevestigd op den oever der Opper Schelde, daar, waar zij voor scheidslijn dient aan Oost en West-Vlaanderen. Hij leefde er zoolang de vervolging duurde, bewees er de grootste diensten, en niettegenstaande de aanhoudende pogingen der gendarmen, niettegenstaande zijn onverschrokken en onbedachten ijver, ontsnapte hij altijd aan de opzoekingen zijner vervolgers. Maar God waakte op hem, en wat God bewaart is wel bewaard. Wilt gij er een voorbeeld van hebben ? Mijn oudoom heeft het mij zelf verhaald. Als hij bij de aankomst der Franschen te Meenen, zijn klooster verliet, was hij gelast met twee heilige vaten, eene ciborie en eenen kelk. Het was middernacht. Hij ging zich bij eenen bloedverwant in de stad, tot het krieken van den dag verbergen. Deze dwong hem eene som van vijf honderd gulden in goud mede te nemen, om ze in eene pachthoeve te Wevelgem te gaan verbergen. Wij zullen er in tijd van nood gaan aan putten, zegde hij, wie weet wat er ons te wachten staat ! De Pater weigerde ; hij wilde niet op het geld of het goed, maar op de heilige armoede, gelijk zijn vader Franciscus steunen, en zich geheel en gansch aan de goddelijke Voorzienigheid toevertrouwen. Doch, daar de bloedverwant er op aandrong, om het geld op de pachthoeve toch te willen dragen, waardoor hij hem eenen grooten dienst bewijzen zou, zoo stemde de Pater er in toe. Nauwelijks had hij de stad verlaten, of hij werd door eenige Fransche dragonders aangerand, wiens geleider hem den sabel op de borst plaatste, hem zijn geld of zijn leven vragende. De Pater, meer bekommerd met zijne heilige vaten dan met het overige, stak zijne beurs uit. Op het zien der goudstukken, lieten de dragonders hem loopen en de beurs diende om zijne heilige vaten te redden.

Ruim zes maanden nadien, kwam men hem verwittigen, dat er talrijke Fransche soldaten in het hospitaal te Kortrijk lagen te sterven, en dat er zich onder hen verscheidene bevonden, die vurig lijk verlangden eene goede biecht te spreken. De zaak was moeilijk en gevaarlijk, doch de Pater waagde het. Hij trok het gewaad van eenen boerenknecht aan, ging eene kar strooi met eenen landbouwer leveren, en bekwam oorlof om de ziekenzalen te mogen rondgaan. Alles was met eenen ziekendienaar afgesproken. De zieken, welke begeerden te biechten, moesten op de vraag : hoe gaat het ? antwoorden : *zwarte kat*, en de Pater zeggen : *zonder staart*. Dan begon de biecht en de heilige absolutie volgde ; onze Pater hoorde alzoo vijf biechten. De laatste was die van eenen dragonder. Hij stelde na zijnen biecht den Pater een beurzeke met vijf honderd gulden in goud ter hand. « Ik heb het, zegde hij hem, te Meenen van eenen Pater gestolen, het heeft mij geen geluk meegebracht. Nu dat ik het u heb kunnen overhandigen, zal ik gerust sterven. Dat de hemel er over geloofd weze. » Dit beurzeke en die goudstukken waren dezelfde, die gediend hadden om de heilige vaten te redden. De Pater droeg ze naar de hofstede, waar ze zijn bloedverwant na het woelig tempeest wedervond. Hij had er zelf, in zijne grievendste ontberingen, niet willen aanraken, om aan de heilige armoede getrouw te blijven. Alzoo handelt de Voorzienigheid.

Wie kan bij zulke feiten hare tusschenkomst miskennen ?

Aanveerd met dank den tegenspoed.

Moest men, om ons leven te bewaren, ons eene hand of eenen arm afzetten, wij zouden den heelmeester dankbaar zijn, die zulks zou doen. Zoo ook moeten wij God bedanken, als hij ons berooft van hetgeen wij met drift beminnen ; want God handelt alzoo om ons het leven der ziel te bewaren.

Eene godvruchtige mevrouw verloor een proces dat zij met rechtvaardigheid had ingespannen, en zij deed missen lezen om God over dit verlies te bedanken.

De heilige Elisabeth van Hongarië werd, na den dood van den prins haren echtgenoot, door hare naaste bloedverwanten uit haar paleis gejaagd ; zij werd door hare eigene onderdanen mishandeld ; zij werd in het modder gesleurd door eene vrouw die zij met weldaden overladen had ; zij was genoodzaakt met hare drij kleine kinderen in eenen stal te vluchten ; en voor dit alles deed zij, als dankzegging aan God, den Lofzang Te Deum zingen in het klooster der Franciscanen.

Cijfers.

Voorkomen is beter dan genezen !

Dronkaards tot geheel-onthouders herscheppen is, op 100 misschien 1 maal mogelijk ; edoch van dronkaards matige drinkers maken is onmogelijk.

Wat gemakkelijker gaat, is beletten, dat men dronkaard worde.

En dit is eene der schoonste taken der wereld ; immers men sluit 50 % der hospitalen, der gevangenissen, en der galeien.

Dr Masoin der Alma Mater heeft opzoekingen gedaan nopens de bevolking van de middengevangenis van Leuven in betrekking tot het alcoolismus.

Zij strekken zich uit over 23 jaren ; van 1872 tot 1895.

Hij vond dat op 100 misdadigers dooreen er 44 dronkaards waren :

Op 100 veroordeelden tot eeuwigdurenden dwangarbeid trof hij er 33.

En op 100 ter dood verwezenen 60.

Zijn dat geene verschrikkelijke cijfers !

⁂

440 millioenen verteert België jaarlijks in alcoolische dranken ; waarvan minstens 125 millioen alleen aan genever ! En wat groot nut brengt dit verteer aan de samenleving ?

Dat er op de 100 kinderen van alcooldrinkers 65 idioten zijn en de rest kandidaten voor de zinneloosheid, de vallende ziekte, de schurftigheid en de gevangenis !

Dronkaards waarom blijft gij niet ongetrouwd ; waarom moeten zooveel onnoozele schepseltjes voor uwe dierlijke en gulzige drinkzucht boeten ?

Pater Mathen een groote matigheidsman zegt : — « De sterke drank vermoordt de ziel, hij is het kort begrip van alle schurkenstreken, de vader aller afschuwelijkheden en misdaden, de beste vriend van den duivel en de grootste vijand van den mensch. »

J.-F. Vlekke schrijft : « In alle landen waar veel sterke dranken gedronken worden, is er veel longteering. »

⁂

Wat bevond de heer Ferdinand Thiry voor Luik in 1893-96 ?

In 1896 waren er in September 168 gevangenen ; 76 waren dronken toen zij de misdaad bedreven ; 33 dier 76 waren echte dronkaards.

Op 100 misdrijven waren dus de helft bijna aan den drank toe te schrijven, aldus verdeeld :

Doodslag, verwoodingen	op honderd	66
Aanslagen op de zeden	»	61
Diefstallen, bedrog, enz.	»	34
Geweldig verzet tegen de politie	»	42

⁂

Een rechter zegde dat hij in een jaar op 100 veroordeelingen door hem en zijne twee ambtgenooten gedaan er 90 toe te schrijven waren aan drankmisbruik.

In Frankrijk telde men in 1895 op 100 gevangenen voor doodslag 53 drinkers.

Op 100 vrijwillige brandstichters, 57 kortnatters.

Op 100 veroordeelden voor zeden aanslagen 53 roodneuzen.

Op 100 veroordeelden voor landlooperij en bedelarij maar 70 snapsmannen.

Op 100 vechters 90 vuurwaterdrinkers.

In Duitschland en Oostenrijk zijn van de 100 zinneloozen er 14 gealkoliseerd en van de 100 misdaden heeft de drank er 60 op zijne rekening.

— « In tien jaren zegde de Amerikaansche Minister, gaven wij in Amerika 5 milliarden aan alkoolische dranken uit en welke vruchten oogsten wij er voor in :

1. Hij doodde 500.000 menschen ;
2. Hij zond 100.000 kinderen naar de liefdadigheidsgestichten.
3. Hij wierp 150,000 veroordeelden in de gevangenissen.
4. Hij stak 10.000 zinneloozen in de gestichten.
5. Hij deed 1.500 moorden plegen.
6. Alsmede 2.000 zelfmoorden.
7. En maakte 200.000 vrouwen tot weduwen.
8. En 1 millioen kinderen tot weezen.

Daarvoor betaalden wij 5 milliarden ! !

BETER.

Beter hard geblazen,
Dan den mond gebrand ;
Beter dan tien vogels
Vliegend — één in d'hand ;
Beter is 't benijd, dan
Wel te zijn beklaagd ;
Beter te voorzichtig,
Dan wel te gewaagd ;
Beter ieders vijand,
Dan elks vriend te zijn ;
Beter ook een vijand,
Dan een vriend in schijn ;
Beter half te keeren,
Dan geheel gedwaald ;
Beter niet te wachten,
Dan te lang gedraald ;
Beter goed dan goedkoop,
Zij het goed ook duur ;
Beter dan Jan Vluchtig,
Jannetje secuur ;
Beter dan veel woorden,
En dan veel gepraat,
Beter dan beloften,
Is eene ferme daad ;
Beter arm, maar eerlijk,
Dan een rijke dief ;
Beter de man zelve,
Dan den langste brief ;
Beter, wie te vroeg komt,
Dan wie komt te laat ;
Beter dan veel raad ook,
Is een weinig baat ;
Beter een klein baasje,
Dan een groote knecht ;
Beter dan te veinzen,
Eerlijk en oprecht ;
Beter den bedroogene,
Dan dat men bedriegt ;
Beter bij den grond,
Dan dat men te hoog vliegt ;
Beter een klein winstje,
Dan een groot verlies ;
Beter opgeruimdheid,
Dan een droef gekries ;
Beter niet te trouwen,
Dat was Paulus' leer ;
Beter — bij vergeef 't me,
Dat ik het blaadje keer ;
Beter eenmaal weelde,
Dan steeds arme troef ;
Beter dom maar trouw zijn,
Dan een slimme boef ;
Beter, dat ik hier een
Speld bij 't lieken steek,
Beter dan te hooren :
Foei, wat flauw gepreek !

De sprinkhanen in Algerië

Tot de bekende zeven plagen van Egypte behoorden ook de sprinkhanen. In Algerië begint men zich langzamerhand aan die plaag te gewennen, nadat, sedert 1887, jaarlijks in meerdere of in mindere mate de sprinkhanenzwermen dit land bezoeken. Hoewel niet zoo erg als in 1899, toen ongeveer een millioen hektaren aangetast werden, is ook dit jaar de inval van deze insecten vrij ernstig geweest. De zwermen hebben altijd tot uitgangspunt de Sahara, waar de sprinkhanen ongestoord in het zand hunne eieren kunnen leggen (betrouwbare inlichtingen spreken van 99 voor ieder wijfje) en de criquets (zoo heeten de jeugdige afstammelingen) rustig kunnen ontwikkelen. De richting van den wind is de richting waarin zij zich verplaatsen, dus bij zuidenwind bezoeken zij de noordkust van Afrika en dwarrelen zij heen en weer naar oost, west en zuid, totdat een aanhoudende zuidenwind hen, na hevig tegenstribbelen, de zee injaagt.

Het overvliegen van zulk een zwerm doet denken aan eene sneeuwjacht, want de glinsterende vleugeltjes gelijken veel op vlokjes sneeuw, zooals men dat in het noorden ziet. De volwassen sprinkhaan, die hongerig uit het zuiden komt, vernietigt in korten tijd geheele akkers graan en jonge groenten, maar noordelijk op komende is 't beest meest verzadigd en is het vooral onschadelijk voor de wijnstokken, welker bladeren de sprinkhanen niet aanstaan ; maar het groote gevaar bestaat echter in het koppelen en, als gevolg daarvan, het leggen der eieren ; te vreezen zijn vooral de criquets, die alles eten, en met zulke ontzaggelijke massa's tegelijk hun weg, steeds in dezelfde richting, vervolgen, dat bijna geene hinderpalen hen tegenhouden.

Is dus het leggen der eieren vastgesteld, dan wordt onmiddellijk alles omgeploegd om de eieren bloot te leggen, die dan door de zon uitdrogen — wanneer die ten minste fel genoeg schijnt, dat dit jaar niet het geval was — en de schade bestaat alleen in buitengewoon arbeidsloon en het verlies van druiven, die bij het ploegen afbreken, want de wijngaarden staan dan in hunne volle pracht. Er zijn echter plaatsen waar niet kan geploegd worden, zooals in onontgonnen gronden en rivierbeddingen, en van daaruit komt dan de aanval der criquets. Die worden dan op hun weg opgewacht bij diep en breed gegraven kuilen, waarin zij storten, en met olie of petroleum worden begoten of vernietigd.

Dit jaar heeft men echter op ruime schaal den vijand van den sprinkhaan ontdekt, in den vorm van eene vlieg, die hem volgt en op de eieren van den sprinkhaan haar ei legt, waaruit larven komen die het sprinkhanenei opeugen. Eene merkwaardige opvolging van de wetten der natuur, die willen dat ieder zijnen natuurlijken vijand op aarde heeft. Dit verdelgingsproces is echter niet voldoende, want er is ook gebleken dat groote hoeveelheden sprinkhaneneieren geheel onaangetast blijven. De geleerde naam voor deze vlieg is « Ida fasciata. »

Een ander middel om zich van de sprinkhanen te ontdoen, is dat men ze opeet ; dit doet men dan ook met de wijfjes, maar niet met de mannetjes, want die smaken bitter. De sprinkhaan is vet, en om dat vet weg te krijgen, worden de eetbare slachtoffers op eene plank gespijkerd en dan in de zon gezet om te drogen. Daarna gaan zij, evenals de garnalen, in kokend water, en moeten dan, volgens de liefhebbers, bijna eender smaken. Op de kade van Algiers kan men op het middaguur menig aldus klaargemaakte plank zien, wanneer de zwermen neerslaan en in de zee waaien.

De strijd tegen de criquets zal nu binnenkort in Noord-Algerië aanvangen, en er zijn in verschillende dorpen in de omstreken van Algiers reeds maatregelen genomen om de ongenoode gasten krachtig te bestrijden. Van gouvernementswege wordt veel beschikbaar gesteld, maar aangezien er meermalen op veel plaatsen tegelijk gearbeid moet worden, zijn ook de bijzonderen in hun eigen belang werkzaam.

GEMEENTERAAD
van Tongeren.

Zitting van maandag 23 Juni 1902.

DAGORDE.

1 — *Waterleiding. — Overeenkomst met de gemeente Rutten.*

Het College zal, voor de volgende zitting, een ontwerp van beraadslaging neerleggen.

2 — — *Id. Vonnis der rechtbank betreffende de eigendom der Daelbron.*

Het College zal de tegenpartij verzoeken het vonnis te heffen, ten einde in beroep te kunnen gaan.

3 — *Aankoop der Motmolen.* — De raad beslist aan de dame eigenares de titel te vragen der Motmolen.

4 — *Verhuuring der Sint-Jansmolen en verkoop der machienen.* — De Sint-Jansmolen zal publiek verhuurd worden, waarna er zal overgegaan worden tot de publieke verkoop der machienen die er zich nog in bevinden.

5 — *Fontein van Plinius. — Toast.* — Dit voorwerp wordt naar het College verzonden, dat alleen bevoegd is.

6 — *Kolen — Petrole en brandhout — Aanbestedingen — Proces-verbalen.*

De raad keurt de verschillende proces-verbalen goed, en de laagste onderschijvers worden aannemers verklaard, te weten :

Mme Wv Aerts, voor het leveren der kolen ; M. Daenen-Lox, voor de petreol, en M. Robert Christiaens voor het brandhout.

7 — *Maken eener schuilplaats en van eenen stal voor het slachthuis. — Aanbesteding. — Proces-verbaal.*

Goedgekeurd — M. Jean Schoubben, laagste onderschrijver, wordt aannemer verklaard.

8 — *Plaatsing eener ijzeren leuning aan de brug over den Jeker te Bloir — Aanbesteding — Proces-verbaal.*

Goedgekeurd. — M. Adolphe Claes, laagste onderschrijver, wordt aannemer verklaard.

9 — *Verandering aan de pomp en den put buiten Steenderpoort — Aanbesteding — Proces-verbaal.*

Goedgekeurd. — M. Guillaume Loix, laagste onderschrijver, wordt aannemer verklaard.

10 — *Scholen — Prijsuitdeeling — Vaststelling.*

De prijsuitdeeling aan de leerlingen der scholen, wordt vastgesteld op de volgende dagen en uren :

Op vrijdag 1 Augustus, om 10 u. 's morgens, voor de leerlingen van het Koninklijk Athenæum en der Middelbare school.

Op maandag 4 Augustus, om 10 u. s' morgens, aan de leerlingen der gemeente meisjesschool.

Op maandag 4 Augustus, om 3 uren namiddag, aan de leerlingen der gemeente jongensschool.

De heropening der klassen, heeft plaats op dinsdag 23 September, voor de leerlingen der Middelbare school en der lagere gemeentescholen.

11 — *Horloge — Krediet — Brief van het kerkfabriek van O. L. V. kerk.*

De raad stemt een nieuw krediet van 100 fr. voor den 3e trimester.

12 — *Vraag om pensioen van Mej. Neven, oud-gemeenteonderwijzeres* — Advies. — Gunstig advies.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Overgroote bijval voor het letterkundig en muziekfeest, dat dinsdag laatstleden in het O.L.V. College plaats had. Een talrijk publiek vervulde de ruime feestzaal. De jeugdige Maxime Nemo, die de groote aantrekkelijkheid van het avondfeest uitmaakte, heeft in de volmaaktheid de verscheidene stukken weergegeven, waarvan de vertolking hem toevertrouwd was. Hij werd langdurig en luidruchtig toegejuicht. Groote bijval insgelijks voor de kunstenaars liefhebbers die zich met het muziekaal deel gelast hebben. In een woord, heerlijk feest, waarvan al degenen die het bijgewoond hebben een zeer aangenaam geheugen zullen behouden.

Leergang over fruitboomteelt. — Zondag 6 Juli, om 10 u. 's morgens, vergadering der bezoekers van deze voordrachten.

Zondag 20 Juli : *Reis naar Brussel-Vilvoorde.* Men vertrekt om 4.28 's morgens. Terugkeer maandag om 6.40 's avonds.

Bezoek in de Staatstuinbouwschool van Vilvoorde, de tuinbouwtentoonstelling van Brussel, de lokalen van de samenwerkende tuinbouwkundigen de bosch, het park, den plantenhof enz.

UITNOODIGING. — Tuiniers en landbouwers kunnen zich inschrijven bij AMÉDÉE VROONEN, tuinbouwkundige, Sint-Truidersteenweg 5, Tongeren. — Prijs voor heen en weer fr. 3.55.

Groote Vlaamsche Kermis in het Park der Concordia, op Zondag 3, maandag 4, en zondag 10 Augustus, ingericht door al de Katholieke maatschappijen der stad.

Buitengewone aantrekkelijkheden, schitterende dag en nachtfeesten !

Théâtre Congolais. — Menagerie, met de zeldzaamste, en meest verscheurende beesten. — Drank en Spijshuis « Vieux Tongres », in den stijl der 16de eeuw. — Cirque Baroum-Berty et Cie met de rijkste verzameling wondermenschen

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

22ste VERVOLG.

Daar zaten zij dan aan. Trollope in den stoel van kapitein Benson zaliger, en Shannon, terwijl Davenire de wacht had, op de plaats van stuurman Matthews. De beide matrozen kregen in de kombuis warme koffie en fijne witte beschuit met gebakken spek.

— Wel, dat is niet kwaad, om te beginnen ! zegde William.

— Ik wil niet hangen voor hetgeen een ander steelt, bromde de nijdige kleine Deen. Gebakken spek lust ik wel elken morgen.

— Ik ook, zegde William, al smakkend. En ik voor mij, waar ik het goed heb, daar maak ik maar niet veel vijven en zessen. Een gegeven peerd moet ge niet in den bek zien. Wat maakt ik om de rest ! Wat kan mij het schelen, wie hier kommandeert ! Wie mij den kost geeft en betaalt, die is mijn man, zeg ik maar !

In de kajuit werd duchtig geschranst, en Davenire veroorzaakte een groot gelach, door zijn hoofd door de kap te steken en te roepen : Laat een kluifje over, als het u belieft ! Wij zijn er ook nog !

— Houdt uwen appetijt maar warm, Mark ! riep Johnson de kok : Wij zijn hier allemaal heel bescheiden eters, en het beste van de hesp moet nog komen !

— Hankey, riep Masters over de tafel heen, gij hebt deze zeeën hier al vroeger bevaren. Is er kans, denkt ge, dat die vrouwen hier in de buurt een schip ontmoeten ?

— Waartoe dienen zulke vragen, viel kapitein Trollope wrevelig in. Laat ons liever over iets anders spreken. Mij dunkt, als de anderen ontbeten hebben, moesten wij eens het goud uit de lading halen en naar achter brengen.

— En dan gesteld dat het er is, zegde Weston, waarop Trollope met eten ophield en hem grimmig aankeek, gesteld dat het er is, wilt ge het dan, na het bekeken te hebben, weer in het ruim te bergen ?

— Wat bedoelt ge met dat « gesteld dat het er is ? » vroeg Trollope.

— Wel niets anders dan wat ik zeg. Gesteld dat het er is. Er kan toch wel eens niets dan wol in de gansche lading zitten, antwoordde Weston, met het gezicht van een komiek.

— Ik stel voor, hernam Trollope, terwijl hij weer begon te kauwen, dat wij het goud naar achter brengen en het wegsluiten in eene van de ledige hutten.

— Ik protesteer ! riep Weston.

— Waarom ? vroeg Hankey. Waarvoor zijt ge bang ?

— Voor ons alle tien, Paul !

— Goed ! zegde Trollope. Aangenomen dat wij alle tien schurken zijn, dan is toch het goud hier aan boord even onveilig op de eene plaats als op de andere.

— Ik ben er voor, hernam Weston, dat wij beginnen met het goud nauwkeurig te wegen, zoodat later elk van ons de zekerheid heeft, dat hij zijne rechtmatige portie heeft gekregen. Maar als nu de specie in eene van die hutten staat, welken waarborg hebben dan de anderen, dat ik niet op een goeden nacht inbraak pleeg en mijne zakken vul ?

— Wij vertrouwen u wel, Pat ! riep Masters.

— Hoort eens hier ! sprak Trollope met beslistheid. Ik geloof dat ik in het belang van ons allen te werk ga. Verondersteld eens dat er brand ontstaat, of dat er iets anders gebeurt, waardoor wij genoodzaakt worden dit schip te verlaten, dan is het toch wenschelijk dat wij het goud gemakkelijk voor het grijpen hebben en het kunnen bergen in de boot. Of zoudt gij het liever met schip en al naar den kelder zien gaan ?

Weston zweeg.

— Wie zal den sleutel van de bergplaats bewaren ? vroeg Johnson.

— De roerganger, antwoordde Trollope. Wie het stuurwiel in handen neemt, die neemt tegelijk den sleutel over van den man dien hij aflost.

— Goed ! riep Shannon.

— Maar, bracht Masters in, zou het niet verstandig zijn, vóór wij hier nog langer zitten te kibbelen dat wij eerst eens gingen zien of het goud werkelijk is waar het zijn moet ?

Een woord, zoo verstandig als dit, kon niet anders dan algemeen ingang vinden. Terstond ging men aan het werk, om met vereende krachten het ruim open te breken.

Het was een zwoegen van belang, want het goud was onder wolbalen en dwarsbalken terdege weggestouwd. Maar de zware arbeid werd beloond, want hier waren zij : achttien kisten, welgeteld. Achttien kisten, waarvan reeds het harde hout en de stevige ijzeren omsluiting den kostbaren inhoud verrieden.

Uitgeput, trillend van voldoening en gretigheid, zaten de tien roovers in het rond op de wolbalen neer, om adem te scheppen.

De eerste, die opstond, was Trollope. Hij ging naar Benson's hut, om den sextant te halen, want het liep naar het middaguur. Toen hij op de kampanje kwam, hoorde hij de stem van William achter het roer :

— Met uw verlof, M. de kapitein, moet ik hier den heelen dag blijven staan. Mijne handen kunnen de spaken haast niet meer vasthouden !

— Ge zult afgelost worden, zegde kapitein Trollope.

— Het is geen kinderwerk ! klaagde de man. Waar zit toch die sakkersche Harry ? Had die mij niet wat vroeger kunnen komen aflossen.

Juist vertoonde zich Harry's spichtig gezicht boven het luik van het vooronder, met een pijpje in den mond.

— Kom achter, gij Harry, en los den roerganger af ! brulde Trollope.

De kerel schuifelde heel langzaam naar achter.

— Hoe is het ? Hebt ge geen plan om te werken ? zegde Trollope, driftig op hem afkomende.

— O, jawel. Maar zachtjes aan, antwoordde de Deen : Als ik dan toch met de heeren moet hangen voor zeeroof, dan leg ik het nu maar liever wat op mijn gemak aan.

— Ga naar achter en neem het stuurwiel, of ik vermoord u ! siste Trollope, met oogen als kolen.

— Was het zoo gemeend ? gilde de Deen, zijn mes uit de scheede trekkende en drie voet hoog achteruit springend.

Maar Trollope had hem ineens met ijzeren vuist bij de keel, zoodat hij het mes liet vallen, dat door een schop van Trollope onder de open verschansing over boord vloog. En toen roste hij den matroos zoo meedoogenloos af, met slagen en schoppen, dat het er veel van had alsof de kerel onder zijn handen dood zou blijven. De neus van den Deen bloedde en zijn ééne oog verzonk in eene groote, leverkleurige opzwelling, toen Trollope hem naar het roer duwde met de woorden :

— Sta hier en gehoorzaam mijne orders ! Zwaai nog eens een mes, en wij hangen u als een varken op de leer in het want.

— Wat is hier gaande ? vroeg Davenire, ziende naar een paar bloedvlekken op het dek en naar Harry, wiens gezicht, tusschen de wielspaken door, een afschuwelijk mengelmoes opleverde van builen, bloedvlekken en de stuiptrekkingen van een dozijn demonische hartstochten.

— Die baviaan daar bedreigde mij met zijn mes, zegde Trollope, met een hoofdbeweging naar het stuurrad.

— Pas op, manneken, of ik pak u lid voor lid uit elkaar ! riep Davenire, met een gebaar dat den Deen deed ineenkrimpen.

— Behandel mij goed — dan zal ik mijn werk doen, jankte Harry. Maar als ge mij vermoorden wil, doe het dan liever maar ineens !

— Pas op het roer ! Geen praatjes nu meer ! bulderde Trollope.

Al dien tijd liep het schip met goede vaart gestatig bij den wind, en vereischte dus weinig toezicht, zoodat de tien mannen hunne gansche aandacht aan het goud konden wijden. Hun vertrouwen in elkander was zóó gering, dat zij elkaar gedurig achter de hielen liepen.

— Komaan, zegde Trollope, dit wordt te zot ! Laat twee van ons, Davenire en Hankey, de sterksten, de kisten uit het ruim halen. Er zijn er achttien, niet waar ?

— Achttien, groot en klein, riepen Johnson en Cavendish.

— Goed ! Voor den dag er mee !

Men kwam overeen dat al de kisten eerst naar achter zouden worden gebracht, vóór er eene geopend werd.

— Voel eens wat een vracht ! Voel eens, Trollope ! riep Burn, die de eerste hielp oplichten. Och, bliksems ! Ik wenschte dat ik er zoo eentje goed en wel in Engeland had !

De mannen konden nauwelijks hun ongeduld bedwingen. Trollope alleen bewaarde zijne kalmte. Toen al de kisten waren bovengehaald, werden zij naar achter gedragen en naast de kajuitstrap op eene rij gezet.

De Deen sloeg met zijn ééne oog, het andere was geheel gesloten, vol haat en verbazing dit gedoen gade. Wat was er in die kisten ? dacht hij. Hadden ze daarvoor het schip overmeesterd en de bemanning van boord gedreven ? William zat op den kaapstander zijn pijpje te rooken, toeziende met eene waarlijk filosofische kalmte. Het flegma van den man bleef onverstoorbaar.

En nu bracht Hankey hamers en breekijzers, en de kisten werden ten aanschouwe van het gansche gezelschap geopend. Toen de gele stof aan het licht kwam, ging er uit de ademlooze stilte eensklaps een brullend hoera op. Maar niemand waagde het, er met eenen vinger aan te raken.

— Zie die groote klomp eens ! riep Masters, met zijne lippen smakkende. Hoeveel moorden zou men daarvoor wel kunnen gedaan krijgen ?

— Loop naar de maan met dit moraliseeren ! snauwde de norsche Caldwell hem toe.

— Maak dicht die kist en open de volgende, kommandeerde Trollope.

Aldus werd gedaan, en goud was het, niets dan goud, wat men te zien kreeg. Elke kist werd, na geopend te zijn, zorgvuldig weer toegeschroefd en verzegeld. En de triomf der gerechtigheid stond te lezen op aller gelaat, niet onvermengd echter met een trekje van bezorgdheid. Want talrijk waren nog de gevaren en de kwade kansen. Groot was de afstand tusschen den beker en de lippen.

Toen allen zich met oogen en ooren en neus overtuigd hadden dat de kisten terdege gesloten waren, werden deze overgebracht naar de hut, die aan de familie Storr had toebehoord. Kapitein Trollope sloot nu de deur af, en den sleutel om zijnen vinger draaiende, riep hij uit :

— Zie zoo ! Als er nu een ongeluk gebeuren mocht, dan hebben wij het goud maar voor het oppakken. Was dit nu niet goed van mij gezien ?

— Ge hebt altoos gelijk, Trollope, riep Hankey. Maar als nu de sleutels van de andere hutten eens op dit slot pasten ?

— Probeeren ! schreeuwde Davenire, onder eene algemeene opschudding.

De sleutels werden geprobeerd, maar zij waren alle verschillend, en de tien spitsbroeders haalden weer adem.

— Geef mij den sleutel, ze, de Caldwell : ik zal dien kleinen jakhals aan het roer gaan aflossen vóór hij dood tusschen de wielspaken blijft hangen.

Hij stak den sleutel in den zak en verdween.

— En nu aan tafel ! riep Johnson de kok. Mijn kostelijk eten mag niet te schande worden gemaakt !

— Ik stel voor het door te spoelen met een glas champy ! dat mag er vandaag wel op overschieten !... Masters, kerel, waarover staat ge zoo te soezen ?

— De zee begint op te loopen, en ik dacht zoo bij mijzelf : of die vrouwen al opgepikt zijn ? antwoordde Masters.

XXI.

Een vroolijk gezelschap tafelde er dien dag aan boord van de *Queen*. Acht van de tien zaten er bij elkander. Trollope had verkozen op het dek te blijven, en Caldwell bleef op zijnen post aan het roer.

Ook voor de beide matrozen voorop werd goed gezorgd. Burn en Weston brachten hun eene ruime portie vleesch, beschuit, eenige lekkernijen en twee flesschen wijn. De Deen zat daar beneden met het hoofd in de handen, blijkbaar hevige pijn lijdend en luisterde naar William, die bezig was te betoogen dat er aan alle dingen een einde kwam, dat er dus ook wel een einde zou komen aan deze vermaledijde reis, en dat die tien kerels, nu zij hadden wat zij hebben wilden, vermoedelijk in de barkas van boord zouden gaan en het schip zouden laten zinken, met de twee matrozen er in, opdat die van de heele historie niets zouden kunnen navertellen.

(Wordt voortgezet.)